

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A SIBIULUI

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei
Cont nr. 45.10.4.09.2

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,
Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

Cititorii din străinătate se pot abona, adresându-se la ILEXIM Departamentul Export — Import Presă, P. O. Box 136-137 — telex: 11226, București, str. 13 Decembrie nr. 3.

Conducătorul țării la 60 de ani

„Jur să slujesc cu credință patria!”

În urmă cu aproape trei ani eram martorii unui mare eveniment istoric și anume realegerea, de către Marea Adunare Națională, în funcția de Președinte al Republicii Socialiste România a celui ce întreaga națiune îl aclama, Nicolae Ceaușescu.

Tot atunci, în 17 martie 1975, am ascultat cu toții jurământul rostit de realesul Președinte al Republicii noastre, din care încreștăm acest fragment:

„Jur să slujesc cu credință patria, să acționez cu fermitate pentru apărarea independenței, suveranității și integrității țării, pentru bunăstarea și fericirea întregului popor...”

Acum, de pe culmea celor 60 de ani, pe care Președintele Republicii Socialiste România i-a împlinit în aceste zile, ne dăm seama cu toții că slujirea cu credință a Patriei, bunăstarea și fericirea întregului popor n-au fost numai un jurământ rostit într-un moment festiv, ci i-au fost un crez sfânt de o viață întreagă, căruia i-a dăruit întreaga sa capacitate creatoare, toate forțele, întreaga sa viață.

Răsărit din obștea cea mare a poporului nostru, în casa unui țăran sărac, ca mulți dintre cei născuți aproape de brazdă sau chiar pe brazdă, Președintele Nicolae Ceaușescu a tras ce a fost mai bun din seva spirituală a acestui pământ străbun și anume setea de dreptate și de muncă cinstită, întru-chipînd în personalitatea sa trăsăturile fundamentale ale sufletului nobil al poporului român: dragostea de om, de adevăr, de cinste și omenie.

Vorbind despre neînfrișcatul revoluționar Avram Iancu, Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, îl prezenta ca pe o „figură luminoasă, expresie a luptei hotărâte și a setei de dreptate și independență națională a poporului român”, caracterizare care, cum bine spunea acad. Ștefan Pascu, i se potrivește întru totul chiar Domniei Sale personale.

Aceste înalte însușiri morale, atât de necesare unei superioare vieți umane, și-au pus cu putere pecetea pe întreaga viață și activitate a Președintelui Republicii Socialiste România, „care nu acceptă altă onoare decît aceea de a-și conduce poporul, asemenea lui Moise, către pământul făgăduit al bunăstării și independenței”, cum potrivit arată unul dintre biografi de peste hotare (Michel P. Hamelet: Nicolae Ceaușescu. Biografie și texte selectate, București, 1971, p. 102).

Înzestrat cu o putere de muncă, cu o energie care uimește pe toți, Președintele Republicii noastre este mereu prezent în mijlocul celor ce muncesc și, împreună cu ei, întocmește proiecte, le discută, lansează chemări, entuziasmează mulțimile pentru noi și noi înfăptuiri. Așa se explică faptul că, dacă aruncăm o scurtă privire asupra a tot ce s-a înfăptuit în ultimele cincinale, salturile de la an la an sînt de-a dreptul impresionante, pe de-a rîndul întîlnind amprenta Conducătorului țării noastre.

Îl vedem prezent pe șantiere și pe ogoare, îl vedem prezent în locurile unde se construiesc noi cartiere de locuit, unde se toarnă fundația pentru o nouă uzină, pentru un nou combinat, pentru o

nouă hidrocentrală, îl vedem prezent la tribuna tuturor marilor consfătuiri ale țării, l-am văzut prezent mai ales, cu compasiunea, cu sfatul și ajutorul efectiv, atunci cînd țara a trecut prin încercări grele, cum au fost revărsările de ape din anii trecuți și cutremurul de pământ din martie 1977.

Buna gospodărire a avutului țării, o cît mai înaltă eficiență în activitatea economică, valorificarea în chip superior a tezaurului tehnic al patriei, fuga de risipă, continua creștere a bunăstării tuturor păturilor cetățenilor țării și altele asemenea stau în permanentă atenție a Președintelui României socialiste, ceea ce se desprinde și din cuvinte ca acestea:

„Ne preocupăm temeinic de problema eficienței economice, de reducerea cheltuielilor materiale și a celor de producție. Fără o reducere a cheltuielilor de producție, a cheltuielilor materiale, fără introducerea unui spirit temeinic de bună gospodărire, de reducere a consumului și fără a spori în mod serios, pe această bază, eficiența activității economice nu vom putea asigura creșterea venitului național, atît în scopul dezvoltării, cît și pentru ridicarea nivelului general de viață a poporului.”

Constituie un merit deosebit al orînduirii noastre de astăzi, al Președintelui țării, că în Republica Socialistă România dreptul la muncă este asigurat tuturor cetățenilor, relațiile dintre ei desfășurîndu-se într-un vădit spirit de echitate, în societatea românească de astăzi munca constructivă fiind criteriul de căpătîi pentru cîntărirea valorii unui

om. „Nimeni nu poate trăi fără muncă, nimănui nu i se poate îngădui să prospere fără muncă” — spune Președintele Nicolae Ceaușescu, principiu cum nu se poate mai moral și mai onorabil, ceea ce ne amintește și de spusa înțeleptului de Sus iluminat, care arată că o orînduire „numai întru dreptate se întărește” (Pilde 16, 12).

Se știe că un popor nu poate să urce spre culmi mai înalte, să zboare spre un viitor mai luminos dacă rupe cu trecutul său istoric, cu experiența de veacuri adunată de înaintași, cu valorile create dintru începuturi și pe tot parcursul vremii de fiii acestui pământ, realități pe care Președintele Republicii Socialiste România le are mereu în vedere, le prețuiește, ceea ce ne confirmă și următoarele pasaje din cuvîntările Domniei Sale: „În caracterul poporului român, în dorul său nestins de libertate și neatințare se regăsesc întruchipate înaltele virtuți ale strămoșilor noștri: dirzenia, mîndria și înțelepciunea dacilor și romanilor, eroismul și neînfrișcarea lui Decebal și Traian.” De aceea, „un popor, cu o asemenea istorie glorioasă, va fi întotdeauna animat de dorința de a trăi liber, independent, stăpîn pe destinele sale, de a avea relații frățești, de prietenie și colaborare cu vecinii săi, cu toate națiunile lumii”.

Din această prețuire a valorilor create de înaintași, a sufletului mare al poporului nostru, care a avut totdeauna extrem de viu simțul echilibrului, al dreptății, al prieteniei, al colaborării cinștite între oameni, al neasurării altor neamuri etc. au izvorît principiile profund umanitare, sănătoase, tuturor popoarelor folositoare, care stau la baza politicii externe a Republicii Socialiste România și care au făcut din Președintele ei o personalitate politică de prim rang în viața internațională contemporană, un mesager, un făclier neîntrecut al păcii, dreptății, libertății, egalității, înțelegerii, al colaborării reciproc avantajoase, al înfrățirii între toate popoarele lumii.

„A ajuns pînă la plantația noastră — declara cu ani în urmă unui ziarist român un tehnician de la o plantație de cauciuc din Liberia — reputația președintelui dumneavoastră, de om al păcii și colaborării, de luptător împotriva a tot ce reprezintă nedreptate și asuprire.”

Intr-adevăr, inițiativele românești la consfătuirile internaționale în care se dezbateau marile probleme ale lumii contemporane, contactele cu personalități politice, științifice, culturale etc., cuvîntul răsplat pentru mai binele omenirii rostit pe toate continentele, cu prilejul nenumăratelor vizite pe care le-a întreprins într-un mare număr de țări, au contribuit ca prestigiul României socialiste, al Președintelui său să fie ridicat la un nivel necunoscut pînă acum, „România—Ceaușescu” fiind două noțiuni nedespărțite în limbajul internațional actual.

Între inițiativele mai noi ale Președintelui Patriei noastre, care cîștigă tot mai mult teren, este instaurarea unei noi ordine economice în lume și a unei noi morale în relațiile internaționale.

(Continuare în pag. 3)

Gînduri la un popas aniversar

Sub poala munților, pe clinul Rășinarilor, lângă biserica cea mare își doarme somnul de 104 ani împliniți, înconjurat de ierarhi încărcăți de virtuți, în cărarea de atîtea ori călcată de purtătorul cîrjei reînființatei Mitropolii ortodoxe a Transilvaniei, mitropolitul Andrei Șaguna.

Rășinariul duce gîndul fără putință de oprire la acela al cărui nume l-a purtat gimnaziul superior al Brașovului — izvorul atîtor energii — la chipul prins în bronzul tăcerii din fața Asociației, ca să audă parcă glasul clopotelor Catedralei și forfota inimilor tinere de la Institutul Teologic din Sibiu și cu inima semănată în cărțile tipărite românești din același oraș, unde continuă să apară de 125 ani ziarul Telegraful Român, organ de luptă pentru apărarea intereselor culturale și bisericesti ale românilor transilvăneni.

Apariția primului număr — prilej de bucurie înaltă cît Munții Făgărașului — a ziarului, trimis în „țară” pe urmele „carelor Iancului pe drumul Feleacului”, în munții cu aur și aramă, în aretul Birsei și mai sus pe valea Oltului într-o vreme de mari încercări pentru obștea noastră de sub dominații străine — a însemnat un mare eveniment.

Ca un copil al sufletului trimis la fiii duhovnicești, în sutele de școli confesionale, purta hrana slovei scrisă-n rînduri și printre ele, citită la șezători de preoți cu plete albe sau de bătrîni iscoditori ai bucoavnei, mîndri că aveau ziarul lor, ce apărea la anumite soroace ale săptămîinii și așteptat cu dorul inimii setoase de a vedea pe albul hîrtiei

*Limba noastră românească
Ce-au voit s-o risipească
Și s-o rupă cu cămile
Pe pămînt să n-avem zile
Să umblăm înlăcrimați
Ca o ceată de bărbați
Fără stea, fără Carpați
Plînsul nostru fără leac
Să-i brînească pe-mpărați.*

(Limba română de Dan Verona)

În scrisul Telegrafului s-au însălat îndrumări de toate felurile și vești din „țară”, din lupta pentru libertate și independență, urmărind pe cei plecați de aici din Transilvania cu codrii și cîmpii de mătase, cu doine, lacrimi și jale, ca să-și înfrățescă sîngele pe redutele Plevnei și Rahovei, pentru același crez și țel, făcînd să cînte pe maluri dunărene cîntecul libertății.

Tot de aici a ajuns știrea că în lună de iarnă zăpada s-a înroșit de viul oamenilor flămînzii, de cei care au avut dreptul doar la muncă fără hotar, scriind pagina mareață a marii răscoale țărănești din 1907 și plugurile au tăiat primăvara brazda înmuiată nu numai de plîns, încît adresîndu-se doinei, oftau:

*Jalea primăverii ăstea
Nu-ncerca s-o cîmși vreodată
Că s-o învîta copiii
Să blesteme — și-i păcat.*

(E. Farago, 1907)

Nu găsim eveniment care să nu fi fost prins din mersul vremii și chinga celor 125 ani, în paginile acestui ziar, păstrat cu grijă la icoana, alături de bușuicel bunicelor, și cită căldură nu a pus în scrisul lor înflăcărați patrioți, ca: Fl. Aaron, Dr. P. Vasici, Visarion Roman, Z. Boiu, mitrop. Nicolae Colan etc., ca să nu amintim decît cîțiva din cei care au trecut pragul veșniciei și să-i purtăm în inimi pe cei care — în viață fiind — au pus și pun inimă din inima lor în plumbul literelor.

În ziua de 3 ianuarie 1978 se împlinesc cinci sferturi de veac de cînd mitropolitul Andrei Șaguna a trimis în lume să bată la inimi românești ziarul Telegraful Român, ziarul cu cea mai îndelungată viață în publicistica românească, dîndu-ni-se prilejul tuturor să trimitem prin fulgii zăpezii gîndul nostru prins în rugăciune la mausoleul șagunian din Rășinari, la acela a cărui mărime pe firmamentul culturii, timpul cu trecerea lui o accentuează, la acela pe care „necazurile și obstacolele nu l-au speriat”, a cărui valoare au simțit-o cei care cu ochii plîși se întorceau în sfîrșitul lui iunie 1873 din colnicul unde a rămas să vegheze realizările din ogorul Bisericii, prin munca unită a clerului și a întregului popor.

La acest popas aniversar, noi — cler și credincioși care ne încălzim inimile și ne luminăm mințile, noi, pentru care slovele sale ne sînt de mare folos în lucrarea pe care o desfășurăm în parohii — aducem Telegrafului Român omagiile noastre și îi facem urarea de a fi și de acum înainte semănător de dragoste între oameni, de dragoste de Dumnezeu și de Patria ai cărei fii sîntem.

Prot. Petru Boeriu, Mediaș

Telegraful Român, instrument de lucru pentru studenții în Teologie

Unul din factorii care aureolează pregnant destinul spiritual al oricărei reviste îl constituie fără îndoială perenitatea ei, iar dacă e să ne referim la Telegraful Român în această privință trebuie să acceptăm cu satisfacție aprecierea că el constituie un caz de excepție. Vastitatea problemelor abordate, competența cu care sînt ele elucidate fac din revistă — după parcurgerea miilor de pagini strînse în cei 125 de ani de neîntreruptă ființare — un real instrument de lucru pentru studenții în Teologie.

*

Revista devine gazda preocupărilor literar-artistice ale tinerilor brașoveni, iar sub titlul: „De la societatea de lectură Andrei Șaguna”, din 1900, 17/30 iunie, aceștia promovează idei sănătoase de educație cu atît mai mult cu cît societatea brașoveană „voesce adecă, să crească din membrii ei preoți buni, zeloși, conșcii de nobila lor chemare și învățători destoinici, devotați cu trup cu suflet pentru luminarea poporului”. Revista dă glas oricînd necesităților de aprofundare, din partea studenților teologi, a cunoștințelor lor teologice, în Telegraful Român găsindu-se frecvent teme legate de dreptul bisericesc, omiletică, pastorală, liturgică.

Gavril Hanga semnează, în numărul 8/21 martie 1901, articolul: „Concubinatul, originea și cauzele lui, relele ce rezultă din el și mijloacele pentru împedecarea și stîrpirea lui.” Articolul este documentat cu texte din Sf. Scriptură, Sf. Părinți, autorul apelînd chiar la filozofi laici pentru a-și justifica pe deplin problema dezbătută.

Nu lipsesc nici recenzii la reviste cum sînt „Biserica Ortodoxă Română” sau „Candela”, recenzii ce devin izvoare bibliografice utile studenților teologi.

E comemorată personalitatea complexă a lui I. Heliade Rădulescu. Dr. Miron E. Cristea publică, începînd cu 4/17 mai 1904, un „Studiu din

sfera iconografiei orientale”. Pînă la Eliberare, revista a însoțit și consemnat toate frămîntările remarcabile ale vremii prin străluciți condeieri, facilitînd în acest fel o educație spirituală remarcabilă a studenților teologi.

*

Anii socialismului imprimă o nouă lumină tematicii Telegrafului Român, din care studenții teologi culeg nenumărate informații legate de studiul teologic. Selectarea constantă a sute de texte semnificative din literatura patristică și postpatristică și publicarea lor în coloanele Telegrafului înarmează pe studenții teologi cu învățături clare pentru predicile și viața lor duhovnicească, cu temeuri biblice și patristice pentru susținerea învățăturilor de credință ale Bisericii noastre. Lor li se adaugă articole semnate de părinții profesori, consilieri, protopopi, preoți și chiar studenți. Amintim dintre numeroasele articole: „Sf. Ioan Gură de Aur despre trupul omenesc”, semnat de părintele consilier Gheorghe Papuc, în nr. 37—38 din 1957, unde autorul subliniază că „trupul omenesc a fost făcut în așa fel încît să poată servi întru totul sufletului”, sau articolul: „Participarea la Sf. Liturgie”, semnat de pr. N. Terchilă și apărut în nr. 23—24 din 1958. Problema smereniei creștine, învățătura despre Maica Domnului, semnate de pr. S. Radu și de pr. prof. Al. Moisiu, continuă cu succes șirul articolelor ce sporesc documentarea studenților teologi. Î. P. S. Mitropolit Nicolae, sub genericul „Credința noastră”, publică în zeci de numere explicații lărgite asupra elementelor fundamentale legate de propria noastră credință.

Prin tot ceea ce găzduiește, Telegraful Român reprezintă pentru noi, studenții teologi, un instrument de seamă în pregătirea noastră ca viitori preoți și cetățeni vrednici ai Patriei.

Ioan Petraș
student teolog

Telegraful Român și Mănăstirea Brîncoveanu

La împlinirea a o sută douăzeci și cinci de ani de la prima apariție a Telegrafului Român și la o sută douăzeci și cinci de ani de neîntreruptă apariție a acestei publicații bisericești, viețuitoarii de astăzi ai Mănăstirii Brîncoveanu — arhimandriți, protosinceli, ieromonahi, ierodiaconi, monahi și frați — cu sufletul înveșmîntat în haină de sîrbătoare aducem prinosul de recunoștință tuturor ostenitorilor, care au contribuit, prin lucrarea lor, la susținerea și propășirea publicației pe care o sîrbătorim și pe care o știm a fi cea mai veche din țara noastră, cu activitate neîntreruptă, de la apariția ei pînă azi.

Orice fiu al Bisericii noastre se bucură la gîndul că, vreme de o sută douăzeci și cinci ani, mulți dintre iubitorii de învățatură au primit „lumina lui Hristos”, prin mijlocirea Telegrafului Român. Recunoștința și mulțumirea noastră, a celor de la Mănăstirea Brîncoveanu, este cu atît mai îndreptățită cu cît, în ultimii cincizeci de ani și mai bine, în coloanele Telegrafului Român au fost cuprinse o mulțime de știri despre mănăstirea noastră și au fost publicate multe materiale scrise de ostenitori de la această mănăstire.

Cititorii de acum cincizeci de ani ai Telegrafului Român erau informați, de către mitropolitul Nicolae Bălan, că la Sîmbăta de Sus, la poalele versantului de nord al Munților Făgăraș, se găseau, pe atunci, ruinele unei mănăstiri voievodale, zidită pe la anul 1700 de către Domnitorul Țării Românești, Constantin Brîncoveanu, dar dărîmată la 1785, de „dușmanii credinței ortodoxe”. Mitropolitul Nicolae Bălan își pusese în gînd să restaureze mănăstirea în ruină de la Sîmbăta și s-o redea rosturilor ei de luminare și întărire a credincioșilor. Mulți dintre credincioși au aflat despre intenția mitropolitului Nicolae Bălan din Telegraful Român.

Telegraful Român a fost și purtătorul chemării mitropolitului Nicolae Bălan, adresată credincioșilor, de a se face părtași, cu „jertfa de bunăvoie” a lor, la restaurarea mănăstirii de la Sîmbăta de Sus, căreia, în cinstea voievodului Constantin Brîncoveanu, primul ei citor, ierarhul de la Sibiu i-a dat numele de „Mănăstirea Brîncoveanu”.

La vreme potrivită, cititorii Telegrafului Român au fost informați de asemenea de rezidirea, „pe vechile temelii nezdruincinate”, a bisericii Mănăstirii Brîncoveanu, de zidirea clopotniței și a altor clădiri trebuitoare mănăstirii.

Încă din prima perioadă de existență a mănăstirii de la Sîmbăta, credincioșii se adunau la mănăstire, în vinerea din săptămîna luminată — zi în care se face pomenirea „Izvorului de viață dătător al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu”, veneau cu încredințarea că pe acel loc au trăit ostenitori pentru a lor desăvîrșire, rugători pentru întreaga lume, călugări, dintre care unii au ajuns chiar martiri ai Ortodoxiei.

După rectorire, Telegraful Român a dus, pînă la cititorii cei mai îndepărtați, vestea că în mănăstirea voievodului Constantin Brîncoveanu s-a reluat rînduiala de slujbă, au fost hirotoniți preoți și diaconi, au fost tunși în monahism candidați la călugărie, că mănăstirea a fost deschisă tuturor celor doritori să se împărtășească de darurile pe care credincioșii le simt vii și lucrătoare la sfintele mănăstiri.

Dar o mănăstire, după cum se știe, este „un așezămînt de rugăciune”, în care se încadrează aceia dintre credincioși care au drept scop să ajungă la desăvîrșirea creștină. La Mănăstirea Brîncoveanu, pe lîngă rugăciune și munca de întreținere, se desfășoară și o activitate de creație, în care sînt angajați unii dintre viețuitoarii mănăstirii, care lucrează pictură pe sticlă: icoane și tablouri, care stîrnesc admirația vizitatorilor și care au dus numele mănăstirii pînă departe peste hotarele țării, cu prilejul unor expoziții ce s-au bucurat de mult succes. Și despre aceasta au aflat mulți dintre credincioși tot prin mijlocirea Telegrafului Român, publicație despre care noi, cei de la Mănăstirea Brîncoveanu, putem spune, pe drept cuvînt, că este o „publicație a noastră”.

Telegraful Român este o „publicație a noastră” și în înțelesul că, din cînd în cînd, în coloanele acestui mijloc de difuzare apar și materiale alcătuite la Mănăstirea Brîncoveanu. Este vorba de acele materiale gustate și dorite de credincioși, în care se aduc înaintea conștiinței doritorilor de învățatură gînduri din dumnezeiasca Scriptură, din alcătuirile de la sfintele slujbe ale

(Continuare în pag. a 4-a)

Conducătorul țării la 60 de ani

(Urmare din pag. 1)

nale, fapt subliniat și în toastul rostit cu prilejul vizitei în țara noastră a cancelarului R.F. Germania, Helmut Schmidt, din care reținem și următoarele cuvinte:

„Ca țară socialistă în curs de dezvoltare, România acționează în strînsă solidaritate cu toate țările în curs de dezvoltare pentru lichidarea stării de înapoiere, a împărțirii lumii în bogați și săraci, pentru făurirea unei noi ordine economice internaționale, bazată pe echitate și egalitate, care să deschidă calea progresului mai rapid al țărilor rămase în urmă și, totodată, să contribuie la depășirea gravelor stări de lucrări din economia mondială, să asigure stabilitatea și progresul fiecărei națiuni.”

Așa se explică și aprecierile exprimate, în cuvinte cinstitoare pentru țara noastră și Președintele ei, din care încreștăm pe aceasta, aparținătoare televiziunii vest-germane: „Întreaga politică externă a României este caracterizată prin dinamism, rațiune și sinceritate. Președintele Nicolae Ceaușescu este un campion al acestei politici”, sau următoarea, aparținătoare unui șef de stat african: „Aveți în fruntea țării pe președintele Nicolae Ceaușescu, care este un om excepțional. Ideile sale privind democratizarea vieții internaționale sînt deosebit de importante, întrucît grație acestei democratizări pacea poate fi menținută.”

Așa se explică zecile de volume, privitoare la viața și activitatea Președintelui Nicolae Ceaușescu, apărute în diverse limbi și multe țări ale lumii, așa se explică conferirea Medaliei de aur a păcii „Frédéric Joliot-Curie”, cea mai înaltă distincție a Consiliului Mondial al Păcii. „Această distincție — arăta I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului în telegrama de felicitare trimisă — reprezintă o nouă prețuire de către lumea contemporană a eforturilor nobile pe care le depuneți cu deplină dăruire pentru continua înflorire a României socialiste, pentru instaurarea în relațiile internaționale a principiilor care să asigure tuturor popoarelor libertatea, independența și progresul.”

Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, acordă atenție cuvenită și cultelor din țara noastră, monumentelor istorice bisericești, bogatului patrimoniu cultural național, pe care îl deține Biserica Ortodoxă Română ca și alte culte din țara noastră.

Este potrivit să ne reamintim în această privință de audiența la Președintele țării a P. F. Patriarh Iustin, însoțit de I. P. S. Mitropolit ai Bisericii noastre în 18 iunie 1977 și, cu deosebire, de primirea de către Președintele Nicolae Ceaușescu a șefilor de culte în audiența din 29 februarie 1968, cînd, printre altele, Domnia Sa a spus: „Avem convingerea că prin munca unită a tuturor cetățenilor Patriei noastre, români, maghiari, germani, de alte naționalități — indiferent de credințe religioase și concepții filozofice — vor fi înfăptuite mărețele țeluri ce ni le-am propus.” Semnificativ este de asemenea și următorul fragment din interviul acordat de Președintele Nicolae Ceaușescu săptămînalului „The New Republic” și cotidianului „The Washington Star” din S. U. A. în octombrie 1976: „Sîntem realiști și știm că sînt oameni care au alte concepții despre lume și viață. Le respectăm aceste concepții și credințe religioase, cu condiția ca aceștia să nu încalce legile țării și să-și facă datoria de cetățeni ai Republicii Socialiste România. De altfel, în România își desfășoară activitatea 14 culte religioase. Toate cele 14 culte religioase fac parte din Frontul Unității Socialiste, iar în Marea Adunare Națională au fost aleși 6 reprezentanți ai cultelor.”

Vizitînd biserica voievodală Sf. Nicolae din Șcheii Brașovului și cea mai veche școală românească existentă în preajma ei, astăzi muzeu, în 15 iunie 1967, Președintele Nicolae Ceaușescu scria în cartea de aur a acestui așezămînt bisericesc: „Vizitînd locașul celor mai vechi tipărituri în limba română și al primei școli românești, ne exprimăm admirația și recunoștința față de cărturarii și dascălii brașoveni, care au pus la temelile culturii noastre naționale flacăra unei simțiri pline de patriotism, dorința lor de a vedea poporul în libertate și lumină.”

Omagiindu-și părinții cu prilejul decernării titlului academic de Doctor honoris causa, în ianuarie 1973, Președintele Nicolae Ceaușescu spunea că de la ei „am învățat să fiu drept, cinstit, să fiu întotdeauna om de omenie”. Acesta este omul, acesta este Conducătorul țării noastre, Pre-

ședintele Republicii Socialiste România, un „om de omenie”, „un om pentru oameni”, cum bine se spune în bogatul volum: Omagiu, închinat Domniei Sale și tipărit în 1973, o personalitate proeminentă, un patriot neîntrecut, după chipul voievozilor de altă dată, un muncitor neobosit pentru mai binele poporului său, un înflăcărat luptător pentru pace și echitate în întreaga lume.

Astfel de însușiri fac din Domnia Sa un adevărat ctitor al României contemporane.

De aceea, ca semn al recunoașterii meritelor fără egal ale Președintelui Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, la opera uriașă de înnoire a țării și al creșterii prestigiului ei în lume, ca semn al prețuirii, stimei și recunoștinței întregului nostru popor, Domniei Sale i-au fost conferite, în aceste zile de obștească omagiere, pentru a doua oară, Titlul de Onoare Suprem: „Erou al Repu-

Festivitate omagială la Centrul arhiepiscopesc Sibiu

Împlinirea a 60 ani de către Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a fost sărbătorită în întreaga țară.

La această sărbătorire au participat și fiii Bisericii noastre, Ierarhi, cler și credincioși, prin telegrame omagiale, articole la revistele bisericești și alte manifestări.

„La acest popas sărbătoresc — se spune în telegrama semnată de P. F. Patriarh Iustin — reprezentanții și fiii Bisericii Ortodoxe Române... Vă roagă să primiți prinosul lor de aleasă cinstire, grațitudine și recunoștință pentru activitatea neobosită, înțelepciunea, abnegația și geniul creator pe care le-ați pus în slujba poporului nostru, a țării și a întregii omeniri.

Vă mulțumim în mod cu totul deosebit pentru înțelegerea ce manifestați prin asigurarea unei depline libertăți tuturor cultelor religioase din țară de a-și desfășura activitatea în rîndul credincioșilor.”

O înălțătoare festivitate omagială consacrată împlinirii a 60 de ani de către Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a avut loc joi, 26 ianuarie 1978, ora 12, și în Aula Institutului nostru teologic din Sibiu, la care au participat I. P. S. Mitropolit Nicolae, toți cei ce lucrează la Centrul arhiepiscopesc și Institutul teologic, studenții teologi, preoții și cîntăreții bisericești din Sibiu și alți invitați. Partea artistică a fost susținută de corul studenților teologi, condus de P. C. prof. I. Popescu.

Programul a început cu Imnul de Stat al Republicii Socialiste România, după care cuvîntul de deschidere a fost rostit de P. C. rector Grigorie Marcu.

În continuare a luat cuvîntul prof. Nicolae Hadăr, care, într-o bogată cuvîntare, a precizat sensul sărbătoririi, ce se încadrează în contextul cinstirii care s-a acordat și se acordă marilor bărbați ai țării, între ei loc de frunte ocupînd Președintele Nicolae Ceaușescu, care și-a pus pecetea personalității asupra marilor realizări din ultimii 12 ani, cea mai fertilă perioadă din istoria Patriei noastre.

Prof. N. Hadăr a prezentat apoi o scurtă biografie a Președintelui țării noastre, punctînd etapele mai importante din viața Domniei Sale, după care a subliniat sectoarele mai de seamă ale activității de stat, atît pe plan intern cît și extern, cu reliefația contribuției teoretice și practice a Președintelui Nicolae Ceaușescu la propășirea acestor sectoare.

În continuare s-a executat compoziția corală „Pui de lei” de I. Brătianu, după care stud. teolog I. Molnar din anul III a recitat poezia „Urare din Moldova” de G. Lesnea.

Au luat apoi cuvîntul: P. C. prof. M. Șesan, stud. teolog L. Jebelean anul IV, P. Cuv. arhim. V. Cornilă, licențiatul în Teologie I. Muntean, P. C. prof. I. Ică, stud. teolog I. Saucă anul I, C. pr. S. Filimon (Sibiu-Trei Stejari), P. C. prof. pens. Gh. Șoima, doctorandul în Teologie I. Frăcea, P. C. prof. M. Păcurariu, S. Lepădat, muncitor la Tipografia eparchială, P. C. pr. V. Bunea, dir. bibliotecii mitropolitane, și P. C. rector Gr. Marcu. Toți vorbitorii au reliefat aspecte ale personalității și activității Președintelui Republicii

blicii Socialiste România” și Ordinul „Victoria Socialismului”, iar Academia de Științe Sociale și Politice „Ștefan Gheorghiu” și Academia de Studii Economice din București i-au conferit titlurile de „Doctor în științe politice” și „Doctor în economie”.

Tot în semn de înaltă apreciere a vastei și neobositei activități internaționale, consacrată păcii și colaborării între națiuni, progresului general al omenirii, Președintelui Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, i-au fost conferite cele mai înalte distincții ale unor state.

La acest popas aniversar din viața Președintelui Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, pe lângă urarea pe care o facem împreună cu întreaga țară de mulți și binecuvîntați ani, cel mai potrivit omagiu pe care îl putem aduce este acela de a urma pilduitorul său exemplu de muncă și dăruire pentru continua înflorire a Patriei, pentru apărarea independenței și suveranității ei, pentru pace și înfrățire între oameni.

„Redacția”

noastre, inclusiv politica Statului nostru față de cultele religioase.

Programul a continuat cu compoziția corală „Pe veci independentă” de Gh. Șoima, „I-a călit Partidu-n lupte...”, poezie de V. Tulbure, recitată de stud. C. Ursu anul III, „Țară mîndră și bogată”, cor de C. Porumbescu, „Legămînt”, poezie de C. Vadim Tudor, recitată de stud. N. Feier anul II, „Țara urcă-n fapte și cuvînt”, cor de Gh. Șoima, „Statornic țării cum îi sînt doar munții”, poezie de Alex. Brad, recitată de stud. I. Boldor anul I, „Voința neamului”, cor de I. Danielescu și „Sub vasta boltă a eternității”, poezie de V. Teodorescu, recitată de stud. D. Suciu anul III.

Luînd cuvîntul, I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin al Ardealului a zugrăvit, în culori vii, portretul personalității multilaterale a Președintelui Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu.

În încheiere, întreaga asistență a intonat tradiționalul „La mulți ani” și Hora Unirii.

Singurul mijloc (afară de scrisorile familiale) de a ține legătura cu Patria dragă, cu scrisul românesc, cu tot ce se petrece în sînul Bisericii Ortodoxe în care am fost botezată, ca și aducătoare de hrană spirituală pentru menținerea și întărirea credinței este Telegraful Român, pe care îl primim prin bunăvoința și din dragostea înalt Prea Sfinției Voastre de a păstra legătura cu românii care ostensesc pe străine meleaguri.

(Adriana Maalouli, n. Iorgulescu, Damasc)

— De multă vreme apreciez valoarea publicației Dvs., care apare într-o ținută literară și grafică distinsă, însumînd un material foarte bogat și variat.

(Prof. M. Ciucur, Sem. teologic Neamț)

— Vă aduc pe această cale respectuoasele mele mulțumiri pentru grija ce o manifestați, pentru ca această foaie religioasă să fie așa de bogată în conținut, mult edificatoare.

(Pr. N. Leșe — Lucăcești, Maramureș)

— Bucuria noastră este mare cînd luăm cunoștință de tot ceea ce se publică prin această minunată foaie religioasă, unică și accesibilă prin forma, fondul și stilul ei.

(Pr. C. Picoș — Galați)

— Ca ardelean, ca român ortodox, cititor al gazetei „Telegraful Român”, nu pot să nu amintesc cîteva cuvinte colectivului redacțional...

De cîte ori primesc gazeta aceasta de atîtea ori sufletul mi se umple de bucurie. O citesc cu cea mai mare atenție. „Telegraful Român” este un purtător de cuvînt bisericesc foarte prețios pentru toți credincioșii români. Din paginile ei aflăm lucruri deosebit de interesante legate de credință, istorie și tradiția noastră strămoșească. Tocmai de aceea, noi prețuim în mod deosebit această publicație care a depășit un secol.

(Gh. Gorun — oraș Gh. Gh.-Dej)

Telegraful Român și Mănăstirea Brîncoveanu

(Urmare din pag. 2)

sfintei noastre Biserici, din cugetările Părinților duhovnicești și din învățăturile Sfinților Părinți; gânduri menite să împodobească mintea și să sfințească viața credincioșilor.

În gândurile trimise de aici, prin mijlocirea Telegrafului Român, preoții pot găsi material pentru predicile pe care le țin. În acest sens, au fost trimise de la mănăstirea noastră cuvinte de învățătură la sărbătoarea Nașterii Domnului, la sărbătoarea Întîmpinării Domnului, la Paști, la Înălțarea Domnului, la Rusalii și la Schimbarea la Față, ca și la alte sărbători. Au pornit de la noi și gânduri la început de an și gânduri pentru vremea postului.

Ca luptători împotriva răului și susținători ai binelui, am atras atenția asupra unor pătimi și păcate, ca: lăcomia pîntecelui, beția, iubirea de avere, zavistia, trîndăvia, slava deșartă și mîndria, fățarnicia, viclenia, minciuna și pomenirea răului. Din gândurile trimise de aici, cititorii Telegrafului Român au putut învăța despre smerenie și despre nepătimire și au putut înțelege ce mare importanță are disciplina interioară și lupta de gând, privegherea și rugăciunea, pentru a ajunge omul la nepătimire.

Nepătimirea este o realitate ce se vedește în prezența virtuților. Dintre virtuți am prezentat, în mod special, smerenia și bunătatea și am vorbit în general despre „roada Duhului”, care cuprinde mai multe virtuți. Ne-am ocupat, totodată,

și de alcătuirea bunătații și de paza poruncilor lui Dumnezeu.

Din gândurile trimise de la Mănăstirea Brîncoveanu, cititorii Telegrafului Român au avut prilejul să învețe despre credință și despre pocăință, despre credință și despre iubire, ca virtuți de căpetenie. Ei au aflat care este și în ce constă „începutul cel bun”, pentru înaintarea în cele de folos în această viață și cu valoare veșnică. Îndrumați de gândurile de aici, cititorii Telegrafului Român au putut medita, împreună cu noi, asupra sutașului din Capernaum și asupra Samaritanului milostiv. Ei au putut înțelege că fiecare zi din viața noastră trebuie să fie și poate fi „ziua mîntuirii noastre” și au putut lua îndemnuri în legătură cu „întrebuințarea timpului”.

Dacă în privința unor informații se poate spune că periodicele noastre bisericești au o viață scurtă, în ce privește învățăturile referitoare la viața sufletească, întemeiate pe Sfînta Scriptură și pe Sfînta Tradiție — și astfel de învățături se găsesc din belșug în Telegraful Român — ele rămîn pururea vii și lucrătoare, pentru cei ce le caută și le însușesc. Noi, cei de la Mănăstirea Brîncoveanu, avem mîngîierea că am oferit cititorilor, în cuprinsul Telegrafului Român, gânduri cu valoare veșnică, despre care avem încredințarea că ele duc la limpezime de suflet, la bucurie și la fericire vremelnică și veșnică.

Ierodiacon T. Părăian

Nașterea Domnului, Anul Nou și Boboteaza la Centrul arhiepiscopesc Sibiu

Marile praznice creștinești ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei, la Centrul arhiepiscopesc și mitropolitan din Sibiu au început încă din seara zilei de 17 decembrie 1977 prin programul de colinde susținut de studenții teologi, sub conducerea P.C. prof. I. Popescu, și prezentat, în reușite versuri, de stud. I. Petras din anul IV.

Programul a fost deschis de P.C. rector Gr. Marcu, care a elogiat muzica în general și cea bisericească în special.

La sfîrșit a vorbit I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Un foarte reușit concert de colinde a susținut de asemenea, în catedrala mitropolitană, corul mixt al catedralei, dirijat de P.C. prof. Gh. Șoima, la vecernia din seara Duminicii din 18 decembrie 1977, prezenți fiind I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și un mare număr de credincioși.

Cuvînt de învățătură a rostit cu acest prilej P.C. cons. Gh. Papuc.

Duminică, 25 decembrie 1977, Nașterea Domnului, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a săvîrșit, în Catedrala mitropolitană, Sf. Liturghie arhierescă, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

La momentele convenite au fost hirotoniți: C. diacon V. Coman preot pentru parohia Grid, prot. Făgăraș, și tînărul teolog I. Rus, diacon.

Pastorală de Crăciun a I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a fost citită de P.C. prot. I. Vlad.

După Sf. Liturghie, la reședința mitropolitană, soborul slujitor a colindat pe I.P.S. Sa și a exprimat bune urări cu prilejul Nașterii Domnului.

Luni, a doua zi de Crăciun, I.P.S. Mitropolit Nicolae a slujit Sf. Liturghie tot în Catedrala mitropolitană, hirotonind cu acest prilej pe C. diacon I. Rus preot pentru parohia Ghijasa de Sus, prot. Agnita.

Predica zilei a fost rostită de P.C. arhim. V. Cornilă.

După ce în ajun ne-au cercetat colindători cu plugușorul și după ce la zenitul nopții de 31 dec.—1 ian. 1978, am ascultat la radio și televiziune mesajul de Anul Nou, adresat întregului nostru popor de Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, Duminică, 1 ianuarie 1978 — Taierea împrejur, Sf. Vasile și Anul Nou, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a slujit Sf. Liturghie, predica zilei fiind rostită de P.C. cons. M. Rusu.

La sfîrșit, I.P.S. Sa a rostit o rugăciune de mulțumire Părintelui ceresc pentru toate binefacerile știute și, mai ales, neștiute, revărsate în anul ce s-a scurs asupra Bisericii noastre, asupra întregului nostru popor, implorind totodată Pronia divină ca anul 1978 să fie un an de pace și spor în cele bune pentru întreaga omenire.

Noul Tipic bisericesc-o carte de mult așteptată

În Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 1976, a apărut „Tipicul bisericesc”, carte de cult de mult așteptată de preoțimea și de cîntăreții noștri bisericești.

Vechile tipice care s-au folosit în Biserica noastră s-au epuizat și nu s-au mai retipărit. Manuale neoficiale (particulare) au apărut între timp, fiind întocmite de preoți și ierarhi buni cunoscători ai regulilor și rînduierilor tipiconale. Aceste manuale cuprindeau adeseori rînduiri și practici de slujiri regionale, locale, lipsite fiind de uniformitate în săvîrșirea slujbelor.

Problema editării unui nou Tipic s-a pus de mai mult în Biserica noastră. În anul 1953 s-a întocmit o comisie de specialiști pentru redactarea unui Tipic. Comisia însă n-a putut lucra fiindcă s-a crezut necesar în prealabil, să existe un acord între toate Bisericile Ortodoxe autocefale. Lucrul acesta era foarte greu de realizat.

Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române prin adresa nr. 6994/1973, a instituit o nouă comisie care să ia ca bază de lucru „Manualul de practică liturgică” al iconomului D. Lungulescu, care este cel mai cuprinzător dintre toate manualele de Tipic neoficiale.

Comisia pentru redactarea Tipicului bisericesc s-a întrunit de mai multe ori, la Craiova, sub președinția I.P.S. Mitropolitului Teoctist al Olteniei, citind materialul în colectiv, însușindu-și modul de lucru indicat de Cancelaria Sf. Sinod.

Noul „Tipic bisericesc” cuprinde rînduiala celor șapte Laude, a Sf. Liturghii, a Sf. Taine și a Ierugiilor mai de seamă, precum și alte rînduiri liturgice. E întocmit pentru uzul școlilor teologice, preoților și parohiilor din Patriarhia Română.

Membrii Comisiei care au lucrat la alcătuirea noului Tipic bisericesc s-au silit să înfățișeze și

Adunare eparhială

Duminică, 4 decembrie 1977, a avut loc sesiunea anuală a Adunării eparhiale a Arhiepiscopiei Sibiului.

În prezența I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și a deputaților eparhiali, în capela mitropolitană s-a săvîrșit Sf. Liturghie de către un sobor de preoți și diaconi, după care a avut loc un Te-Deum.

Lucrările au fost deschise de I.P.S. Mitropolit Nicolae, care, în cuvîntarea rostită, a salutat pe membrii Adunării eparhiale, ce „se întrunește pentru a analiza activitatea Arhiepiscopiei Sibiului, a Centrului nostru arhiepiscopesc, a protopopiatelor și parohiilor noastre pentru a ne da seama în ce măsură ne-am îndeplinit obligațiile, în ce măsură am corespuns chemărilor și exigențelor vieții în continuă dezvoltare, în ce măsură am corespuns Evangheliei lui Hristos, tradițiilor moștenite de la marii noștri înaintași, în ce măsură am sprijinit așezămintele noastre și marile realizări ale poporului român”.

A vorbit apoi P. Cuv. arhim. V. Cornilă, vicar administrativ, care a reliefat unele din sarcinile Adunării eparhiale.

În continuare, din plenul Adunării au fost trimise telegrame omagiale:

Președintelui Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu;

P.F. Părinte Iustin, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române;

Primului ministru al Guvernului Republicii Socialiste România, Manea Mănescu;

Președintelui Departamentului Cultelor, Ion Roșianu;

Comitetului Național pentru Apărarea Păcii.

Au urmat apoi rapoarele de activitate ale celor trei secții ale Consiliului arhiepiscopesc și anume:

Raportul Secției bisericești, întocmit de P.C. pr. M. Sămărghitan, raportor fiind P.C. prot. Dănilă Luca (Sibiu), în care a fost cuprinsă activitatea pastorală și misionară în Arhiepiscopie în anul 1977, precum și mișcări de personal, hirotoniri, pensionări, vizitații canonice etc.

Raportul Secției culturale, întocmit de P.C. cons. Gh. Papuc, raportor fiind P.C. prot. Petru Boieriu (Medias), care s-a ocupat de învățămîntul teologic, activitatea editorială, conferințele preoțești, lucrarea predicatorială și patriotică a preoților din Arhiepiscopie etc.

Raportul Secției economice, întocmit de P.C. cons. M. Rusu, raportor fiind Dr. Iuliu Georgescu (Medias), care a evidențiat veniturile și cheltuielile, gospodărirea bunurilor materiale ale Arhiepiscopiei, controlul financiar intern etc.

Toate rapoartele a fost întocmite și expuse în spirit critic și autocritic.

În cadrul dezbaterilor au luat cuvîntul următorii deputați eparhiali: M. Hălmagiu (Avrig), P. Deji (Făgăraș), prot. L. Moldovan (Cincul), I. Gherasim (or. Victoria), prot. D. Luca (Sibiu), A. Laurențiu (Agnita), A. Șampu (Cincșor), prot. P. Boieriu (Medias), prof. Is. Todoran, prot. T. Belasçu.

A vorbit de asemenea reprezentantul Departamentului Cultelor.

În cuvîntul de încheiere a lucrărilor, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a exprimat aprecieri pozitive asupra felului cum s-au desfășurat lucrările Adunării eparhiale, a mulțumit deputaților eparhiali pentru participarea activă la aceste lucrări, îndrumîndu-i ca și în parohiile și protopopiatele din care fac parte să fie factori activi, insistînd totodată asupra pastorației individuale, asupra întăririi unității noastre de credință etc.

I.P.S. Sa a omagiat conducerea noastră de stat, în frunte cu Președintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu;

și Sf. Sinod al Bisericii noastre, în frunte cu P.F. Părinte Patriarh Iustin.

să descrie rînduiala Sfințelor Slujbe cît mai corect. Rînduiala Sf. Taine și Ierurgii este o parte nouă care n-a existat în vechile manuale de Tipic.

S-a avut în vedere la alcătuirea noului Tipic rolul preoților slujitori și al cîntăreților. S-a căutat să se evite nepotrivirea dintre diferite cărți de slujbă.

Această nouă carte de cult a apărut la împlinirea a 90 de ani de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Române și la împlinirea a 50 de ani de la ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la rangul de Patriarhie, în timpul arhipăstoririi regretatului Patriarh Justinian, care a înțeles „să facă din această carte de cult un îndreptar pentru săvîrșirea acțiunii de uniformizare a săvîrșirii Sfințelor Slujbe în toate ținuturile locuite de dreptcredincioșii ortodocși români” (Însemnare la p. 303).

A. M.